



ΕΤΟΣ 62ο

27 Ἀπριλίου 2014

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 17 (3178)

ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕ ΑΥΤΟΝ ΠΟΥ ΖΟΥΜΕ

Ἡ μία τῶν σαββάτων, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εἶναι ἡ Κυριακή, εἶναι ἡ ἡμέρα πού ἀναστήθηκε ὁ Κύριος. Ἀλλὰ καί μετὰ ἀπό ὀκτὼ ἡμέρες πάλι ἐμφανίζεται ὁ Χριστός στοὺς μαθητές του, ἡμέρα Κυριακή. Ἐμφανίστηκε ἀνάμεσα τοὺς -μαθητὸν στό μέσον τῆς καρδίας καθενός ἀπό αὐτοὺς κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ- καί τοὺς εὐλόγησε, στερεώνοντάς τους στήν πίστη.

Ἡ σημερινή Κυριακή ὀνομάζεται «τοῦ Ἀντίπασχα», ὕστερα ἀπό τό Πάσχα τῆς προηγούμενης Κυριακῆς καί ἐκφράζει μιὰ ἀλήθεια: κάθε Κυριακή εἶναι Πάσχα, κάθε Κυριακή ἀνακυκλώνεται ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, κάθε Κυριακή ἔχει ἀναστάσιμο καί λαμπρὸ χαρακτήρα. Δέν ἀποδίδεται τό Πάσχα μόνο μιὰ συγκεκριμένη ἡμέρα, ἀλλὰ ἐορτάζεται κάθε Κυριακή, ἀνανεώνεται ἀδιάλειπτα. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό σπουδαιότερο γεγονός. Εἶναι τό γεγονός πού ζεῖ συνεχῶς ὁ νέος λαὸς τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ νέα δημιουργία, ὁ νέος κόσμος πού ζεῖ μέσα στό φῶς τῆς Ἀνάστασης.

Γι' αὐτό καί κάθε Κυριακή, ἐκτός ἐλάχιστων περιπτώσεων, διαβάζουμε στόν Ὅρθρο τὰ Ἐωθινὰ εὐαγγέλια πού ἔχουν σάν θέμα τους τίς ἐμφάνσεις τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν Ἀνάστασή του· καί ὁ Ἱερέας, πού πρέπει κανονικά νά εἶναι ντυμένος στά λευκά, συμβολίζοντας τὸν ἄγγελο πού ἀναγγέλλει τό χαρμόσυνο μήνυμα, στέκεται στή νότια πλευρὰ τῆς Ἁγίας Τράπεζας, πού συμβολίζει τὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ. Κατόπιν βγαίνει ἀπό τό Ἱερό Βῆμα -«ἐξέρχεται τοῦ Τάφου»- ἔρχεται ἀνάμεσά μας στόν κυρίως Ναὸ μέ τό Εὐαγγέλιο μπροστά ἀπό τό μέτωπό του καί οἱ πιστοὶ προσκυνοῦμε τὸν Ἀναστάντα Κύριο.

Ἡ δυσπιστία τοῦ Θωμᾶ

Ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς δέν λογίζεται ἄπιστος, ἀλλὰ καθοπροαίρετος δύσπιστος. «Τό ψάχνει τό πράγμα», θέλει καί τὴ μαρτυρία τῶν αἰσθήσεών του· δέν τοῦ ἀρκεῖ ἡ προφορική μαρτυρία τῶν ἄλλων μαθητῶν. Ἐὰν καί ὁ Χριστός μακάρισε αὐτοὺς πού καί χωρὶς νά δοῦν πίστεψαν (Ἰω. 20,29), ἱκανοποιεῖ πλήρως



ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. κ' 19-31)

«Ο Κύριός μου και ο Θεός μου»

Ούσης ὀψίας, τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ Μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ Μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν· καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον. Ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφιένται αὐτοῖς· ἄν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται. Θωμᾶς δὲ εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. Ἔλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι Μαθηταὶ· Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω. Καὶ μεθ' ἡμέρας ὀκτὼ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν· ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ εἶπεν· Εἰρήνη ὑμῖν. Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου· καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευρὰν μου καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι ἐώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες, καὶ πιστεύσαντες. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἔστι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ. Ταῦτα δὲ γέγραπται, ἵνα πιστεύσητε, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

τὴν καθοπροαίρετη περιέργειά του. Ἦχει προσωπικὴ κοινωνία μαζί του, τοῦ δείχνει τὰ χέρια του καὶ τὴν πλευρά του καὶ τοῦ προτείνει νὰ τὰ ψηλαφήσει γιὰ νὰ γευτεῖ τὴν ἀλήθεια. Δέν τὸν ἀφήνει στὴν ἀμφιβολία. Ὁ Θωμᾶς στὴ συνέχεια κάνει τὴ σωτήρια ὁμολογία. Τὸν καταυγάζει ἡ χάρις τῆς πίστεως. Ἡ πίστη εἶναι ἄκτιστη ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, ἀγγίζει τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν πληροφορεῖ ἀπλανῶς γιὰ μὴ ὁρατές, υπερβατικὲς ἀλήθειες, γιὰ τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ (Ἐβρ. 11,1).

Στὴν οὐράνια Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἔχουμε προσωπικὴ κοινωνία μαζί του. Ἐκεῖ δέν θὰ ὑπάρχουν ἀμφισβητήσεις καὶ ἀμφιβολίες, τό μεσότοιχο τοῦ φραγμοῦ θὰ πέσει καὶ θὰ ἀπολαμβάνουμε τὴν ἀλήθεια, δηλαδὴ αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν Χριστό, δεχόμενοι ἐπ' ἄπειρον τίς ἄκτιστες ἐνέργειες καὶ ληυόμενοι ἐσαεὶ μέσα στὰ ἄπειρα θεῖα προσόντα τῆς Παναγίας Τριάδος.

Ἐκ τῆς ἐδῶ πρὸς τὰ ἐκεῖ

« Ἦδη ὁμως καὶ ὄχι ἀκόμη », ἡ θεία αὐτὴ πραγματικότητα ξεκινάει ἀπὸ αὐτὴ κίθλας τῆ ζωῆς. Μέσα στὴ θεία Λειτουργία, οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ψηλαφοῦμε

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Κατά τὴν ἑσπέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τῆς πρώτης τῆς ἑβδομάδος, καὶ ἐνῶ οἱ πόρτες ἦσαν κλειστές, ἐκεῖ ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ μαθηταί, διότι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους, ἦλθε ὁ Ἰησοῦς καὶ στάθηκε εἰς τὸ μέσον καὶ τοὺς λέγει, «Εἰρήνη νὰ εἶναι μαζί σας». Ὅταν εἶπε αὐτό, τοὺς ἔδειξε τὰ χέρια του καὶ τὴν πλευράν του. Οἱ μαθηταί ἐχάρησαν διότι εἶδαν τὸν Κύριον. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε πάλιν, «Εἰρήνη νὰ εἶναι μαζί σας. Καθὼς ἔστειλε ἐμέ ὁ Πατέρας καὶ ἐγὼ στέλλω ἐσᾶς». Ὅταν εἶπε αὐτό, ἐφύσησε εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς λέγει, «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἐάν συγχωρήσετε τίς ἁμαρτίες κανενὸς τοῦ εἶναι συγχωρημένες· ἂν κανενὸς δὲν τίς συγχωρήσετε, θὰ μείνουν ἀσυγχώρητες». Ὁ Θωμᾶς, ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, ὁ ὀνομαζόμενος Δίδυμος, δὲν ἦτο μαζί τους ὅταν ἦλθε ὁ Ἰησοῦς. Τοῦ εἶπαν λοιπὸν οἱ ἄλλοι μαθηταί, «Εἶδαμεν τὸν Κύριον». Αὐτὸς δὲ τοὺς εἶπε, «Ἐάν δὲν ἰδῶ εἰς τὰ χέρια του τὸ σημάδι ἀπὸ τὰ καρφία καὶ δὲν βάλω τὸ δάκτυλό μου εἰς τὸ σημάδι ἀπὸ τὰ καρφία καὶ δὲν βάλω τὸ χέρι μου εἰς τὴν πλευράν του, δὲν θὰ πιστέψω». Ὑστερα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες ἦσαν πάλιν μέσα εἰς τὸ σπίτι οἱ μαθηταί του καὶ ὁ Θωμᾶς μαζί τους. Ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἐνῶ οἱ πόρτες ἦσαν κλειστές, ἐστάθηκε εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπε, «Εἰρήνη νὰ εἶναι μαζί σας». Ἐπειτα λέγει εἰς τὸν Θωμᾶν, «Φέρε τὸ δάκτυλό σου ἐδῶ καὶ κύτταξε τὰ χέρια μου καὶ φέρε τὸ χέρι σου καὶ βάλε το εἰς τὴν πλευράν μου καὶ μὴ γίνεσαι ἄπιστος ἀλλὰ πιστός». Ὁ Θωμᾶς τοῦ ἀπεκρίθη, «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Ἐπειδὴ μέ εἶδες, ἐπίστεψες. Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι πού δὲν μέ εἶδαν καὶ ὁμῶς ἐπίστεψαν». Καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ἔκανε ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν του, τὰ ὅποια δὲν εἶναι γραμμένα εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο. Ἄλλ' αὐτὰ ἔχουν γραφῆ γιὰ νὰ πιστέψετε ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ πιστεύοντες νὰ ἔχετε ζωὴν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

τὸν Ἄψηλάφητο, ζοῦμε μαζί μέ τὸν Ἀναστάντα Χριστό. Ὑπὸ τὰ εἶδη τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου κοινωνοῦμε αὐτό τοῦτο τὸ Σῶμα καὶ αὐτό τοῦτο τὸ Αἷμα τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ. Ἔχουμε προσωπικὴ ἀντίληψη τοῦ πράγματος. Στὴ θεία Λειτουργία εἶναι παρὼν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος καὶ μᾶς καλεῖ ὄχι ἀπλῶς νὰ τὸν δοῦμε καὶ νὰ τὸν ἀκούσουμε ἢ ἔστω νὰ τὸν ψηλαφήσουμε, ἀλλὰ νὰ τὸν φάγωμε καὶ νὰ τὸν πίωμε, νὰ τὸν πάρουμε μέσα μας. Κι ὅσο αὐτό συχνότερα ἐπαναλαμβάνεται τόσο καὶ περισσότερο βυθιζόμαστε μέσα στὸν Χριστό, τόσο καὶ περισσότερο κι ἐκεῖνος εἰσέρχεται στὰ βάθη μας, ἀνακαινίζοντάς μας καὶ φωτίζοντάς τα. Ἐμεῖς ἐκπλησσοῦμαστε γιὰ τίς πολληλαπλῆς ἀνεπάρκειες καὶ ἀναπηρίες μας πού μᾶς τίς ὑποδεικνύει ἀρχοντικά ἢ Χάρη του, ταυτόχρονα ὁμῶς, ἔτσι «βυθισμένοι» μέσα του, μοιάζουμε μέ ναυάγια παραμυθητικῆς πηλημονῆς, ἐφόσον αισθανόμαστε ὅτι ἡ ἀγάπη του μᾶς ἀνέχεται. Χαιρόμαστε καὶ ἠλουπούμαστε μαζί. Κι αὐτὴ ἡ χαρμολύπη, χαρακτηρίζει ἢ πρέπει νὰ χαρακτηρίζει τὸν ἄνθρωπο

27 Ἀπριλίου 2014: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ (ΤΟΥ ΘΩΜΑ)

«Τά ἐγκαίνια τῆς ἑορτῆς τῆς (καθ' ἑβδομάδα ἀνακυκλουμένης) τοῦ Χριστοῦ ἀναστάσεως καί ἡ τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ σωτήριος ὁμολογία». Συμεών ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων, συγγενοῦς τοῦ Κυρίου ἱερομάρτυρος († 107).

Ἦχος: πλ. — Ἑωθινόν: Α' – Ἀπόστολος: Πράξ. ε' 12 - 20 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. κ' 19 - 31.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 4 Μαΐου, τῶν Μυροφόρων.

Ἀπόστολος: Πράξ. στ' 1 - 7 – Εὐαγγέλιον: Μρ. ιε' 43 - ιστ' 8.

τοῦ Θεοῦ. «Πῶς εἶστε Γέροντα»; ρωτοῦσαν τόν πατέρα Παῖσιο. «Δόξα τῷ Θεῷ, χάλη!»! ἀπαντοῦσε ὁ ἁγιασμένος ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ σωτήρια ὁμολογία

Ἡ σωτήρια ὁμολογία τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ γίνεται προσωπική μας ὑπόθεση καί μετά τή θεία Λειτουργία, ἔχοντας δεῖ τόν Χριστό, ἔχοντάς τον ἀκούσει, ἔχοντάς τον αἰσθανθεῖ νά πορεύεται ἀνάμεσά μας, καί τό σημαντικότερο, ἔχοντάς τον πάρει μέσα μας ἀναστημένο, νιώθουμε ἀνάγκη νά διατρανώσουμε τή χαρά μας φωνάζοντας «ὁ Κύριός μας καί ὁ Θεός μας»!

Ἡ διά τῶν χειρῶν ὁμολογία ὅμως εἶναι ἀνεπαρκῆς ἂν δέν συνοδεύεται, ἢ μᾶλλον, ἂν δέν ἀποτελεῖ καρπό συντετριμμένης καρδίας. Συνήθως ὁμολογοῦμε τόν Χριστό ἐπιφανειακά, τόν προσεγγίζουμε μόνο μέ τά χεῖλη, χωρίς νά «ρισκάρουμε», νά μποῦμε στήν περιπέτεια, νά γνωριστοῦμε μαζί του περνώντας, ἔστω, κι ἀπό τή φάση τῆς ἄρνησης καί τῆς ἀμφισβήτησης, παρόμοια μέ τόν ἀπόστολο Θωμᾶ. Ἐκεῖνος πάντα μᾶς περιμένει. Ἐμεῖς;

Ἄρχιμ. Ε. Τ.

Ἡ ΖΥΜΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ὁμιλίες σέ Εὐαγγελικές περικοπές καί ἑορτές
τοῦ Ἐπισκόπου Φαναρίου κ. Ἀγαθαγγέλου.
(σχήμα 14Χ21 ἑκατ., σελ. 298)

89,5 FM Ραδιοφωνικός σταθμός τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, πλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, πλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr